avati õhuvabriku poolses seinas väikesi augukesi, kust suuremal hulgal õhku juurde voolas. Peedu läks Itsi ja Siisi-Liiga kaasa õnnetuid vaatama. Paljusid uinujaid ei jõutud äratada raskest unest ja vihmussid ei jõudnud neid kanda koobassaali.

„Las nad magavad. Magades ei tunne nad surmahirmu," arvas Siisi-Lii.

Koobassaali ümbruskäigud olid viimse võimaluseni täis päästetuid.

„Kui meie õhuvabrik inimeste poolt saagimata jääb, siis võime kõik selle õhutagavaraga ületalve elada!" lootis kuninganna.

Varsti uinusid päästetud uuesti taliuinakusse. Pikkamööda suikusid kõik põgenikud. Suur rahu ja vaikus valitses jälle käikudes. Tuhandete uinujate rahu ei seganud ükski loom ega tuulepuhang. Selle suure vaikusega harjusid nukud varsti. Nende armsad mänguseltsilised Maisi-Lii ja Siisi-Lii uinusid ühel päeval korraga. Ka kuninganna oli uinunud. Ainult vahete-vahel tõusis kuninganna unest ja uuris hoolega õhuvabriku tegevust. Ilma uneta liikusid ainult vanaema ja mõned valvekorda pidavad vihmussid.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 111